

PATRICIA BRIGGS

*Onder
de maan*

MERCY THOMPSON – BOEK 1

De Fontein

1

Ik had niet meteen in de gaten dat hij een weerwolf was. Mijn neus is niet op zijn best wanneer hij wordt omringd door smeervet en verbrande olie – en het is ook niet zo dat er veel zwervende weerwolven rondlopen. Dus toen iemand vlak bij mijn voeten een beleefd geluid maakte om mijn aandacht te trekken, dacht ik dan ook dat het een klant was.

Ik lag diep weggekropen onder het motorcompartiment van een Jetta om een omgebouwde transmissiemotor op zijn nieuwe plek te zetten. Een van de nadelen van het hebben van een eenvrouws-garage is dat ik steeds moest stoppen en opnieuw moest beginnen als de telefoon ging of er een klant langskwam. Daar werd ik flink chagrijnig van – wat geen goede manier is om met klanten om te gaan. Mijn trouwe loopjongen en manusje-van-alles was vertrokken om te gaan studeren aan de universiteit, en ik had hem nog niet vervangen – het is lastig om iemand te vinden die alle klussen wil doen die ik zelf niet wil doen.

‘Ik kom zo bij u,’ zei ik, en ik deed mijn best om niet vinnig te klinken. Ik probeer indien mogelijk klanten niet af te schrikken.

Vergeet die verdomde transmissiekrikken maar, de enige manier om een transmissiemotor in een oude Jetta te krijgen, is met spierkracht. Soms is het in mijn vakgebied handig om een vrouw te zijn

– mijn handen zijn kleiner, waardoor ik op plekken kan komen waar een man niet bij kan. Helaas zal ik nooit zo sterk worden als een sterke man, zelfs niet door gewichtheffen en karate. Meestal is dat te compenseren door gebruik te maken van hefboomwerking, maar soms is er gewoon geen vervanger voor spieren, en daar bezat ik maar net genoeg van om de klus te klaren.

Kreunend van de inspanning hield ik de transmissiemotor met mijn knieën en één hand op zijn plek. Met de andere duwde ik de eerste bout op zijn plek en draaide ik hem aan. Ik was nog niet klaar, maar de transmissiemotor bleef nu op zijn plek, zodat ik mijn klant te woord kon staan.

Ik haalde diep adem, glimlachte eenmaal opgewekt om te oefenen en rolde toen onder de auto vandaan. Ik scheurde een stuk van een doek af om de olie van mijn handen te vegen en zei al ‘Wat kan ik voor u doen?’ voordat ik de jongen goed genoeg had gezien om te beseffen dat hij geen klant was – hoewel hij er wel uitzag alsof iemand hem moest helpen.

De knieën van zijn spijkerbroek waren opengescheurd en zaten vol oude bloedvlekken en vuil. Hij had een veel te klein flanellen overhemd aan met daaronder een T-shirt – ongeschikte kleding voor het oosten van Washington in november.

Hij zag er graatmager uit, alsof hij al een tijdje geen eten had gehad. Ondanks de geur van benzine, olie en antivries die in de garage hing, vertelde mijn neus me ook dat het al even lang geleden was dat hij een douche had gehad. Onder het vuil, het zweet en een oude angst was daar ook de kenmerkende geur van weerwolf.

‘Ik vroeg me af of u soms werk hebt dat ik zou kunnen doen?’ vroeg hij aarzelend. ‘Geen echte baan, mevrouw. Gewoon een paar uurtjes werk.’

Ik kon zijn onrust ruiken, die werd overspoeld door een golf adrenaline toen ik niet meteen weigerde. Zijn woorden kwamen nu sneller, tot ze over elkaar heen rolden. ‘Een baan zou ook fijn zijn, maar ik heb geen identiteitspas, dus dan zou u me zwart moeten betalen.’

De meeste mensen die langskomen voor werk tegen contante betaling zijn illegalen die proberen de tijd te overbruggen tussen het oogst- en het zaaiseizoen. Deze jongen was een doorsnee-Amerikaan – afgezien dan van het feit dat hij een weerwolf was – met kastanjebruin haar en bruine ogen. Hij was lang genoeg om achttien te kunnen zijn, dacht ik, maar mijn instinct, dat aardig goed is, schatte zijn leeftijd eerder op vijftien. Zijn schouders waren breed, maar knokig, en zijn handen waren een beetje te groot, alsof hij nog iets verder moest doorgroeien voordat hij was volgroeid tot de man die hij zou worden.

‘Ik ben sterk,’ zei hij. ‘Ik weet niet veel van het repareren van auto’s, maar ik hielp mijn oom vroeger altijd om zijn Kever aan de praat te houden.’

Ik wilde best geloven dat hij sterk was: dat zijn alle weerwolven. Zodra ik de kenmerkende geur van muskus en munt had opgevangen, voelde ik een zenuwachtige aandrang om hem van mijn territorium te verjagen. Aangezien ik geen weerwolf ben, ben ik gelukkig de baas over mijn instinct – en mijn instinct niet over mij. Bovendien maakte de jongen, die zacht beefde in het natte novemberweer, ook andere, sterkere instincten bij me wakker.

Het is mijn eigen privébeleid om de wet niet te overtreden. Ik houd me aan de maximumsnelheid, verzeker mijn auto’s en betaal iets meer belasting aan de overheid dan nodig is. Ik heb wel eens een of twee briefjes van twintig weggegeven aan mensen die erom vroegen, maar ik heb nog nooit iemand in dienst genomen die niet op mijn loonlijst kon worden gezet. Verder was er nog het probleem dat hij een weerwolf was en ook nog eens een nieuwe, als ik op mijn eigen oordeel mocht afgaan. Jonge weerwolven hebben hun wolf minder goed onder controle dan anderen.

Hij had er niets over gezegd dat het vreemd was om een vrouwelijke monteur te ontmoeten. Tuurlijk, waarschijnlijk had hij me eerst een tijdje gadegeslagen, lang genoeg om aan het idee te wennen, maar hij had er evengoed niets over gezegd en dat leverde hem bonuspunten op. Alleen niet genoeg bonuspunten voor wat ik nu ging doen.

Hij wreef in zijn handen en blies erop om zijn vingers te verwarmen, die rood zagen van de kou.

‘Oké,’ zei ik langzaam. Het was niet het verstandigste antwoord, maar gezien zijn trage rillingen wel het enige wat ik kon geven. We zullen wel zien hoe het uitpakt. ‘Achter die deur daar zijn een washok en een douche.’ Ik wees naar de deur achter in de werkplaats. ‘Mijn vorige assistent heeft een paar van zijn oude werkoveralls achtergelaten. Ze hangen aan de haakjes in het washok. Als je een douche zou willen nemen en er daar een van zou willen aantrekken, kun je de kleren die je nu draagt in de wasmachine gooien en die aanzetten. In het washok staat een koelkast met een broodje ham en wat fris. Eet en drink dat op en kom maar terug zodra je zover bent.’

Ik gaf dat ‘eet’ de nodige nadruk mee: ik was niet van plan samen te werken met een hongerige weerwolf, zelfs niet nu het nog bijna twee volle weken zou duren tot het weer vollemaan was. Er zijn mensen die beweren dat weerwolven alleen bij vollemaan van gedaante kunnen veranderen, maar er zijn ook mensen die zeggen dat spoken niet bestaan. Hij hoorde het bevel, verstarde en hief zijn ogen op naar die van mij.

Na een korte stilte mompelde hij een bedankje en verdween achter de deur, die hij zachtjes achter zich dichtdeed. Ik blies de adem uit die ik had ingehouden. Ik wist wel beter dan een weerwolf te commanderen – het is die reflex vanwege dat dominantiegedoe.

Het instinct van een weerwolf is erg hinderlijk, dat is de reden dat ze vaak niet erg lang leven. Datzelfde instinct is ook de reden dat hun wilde broers het hebben verloren van de beschaving, terwijl coyotes juist goed gedijden, zelfs in stedelijke gebieden als Los Angeles.

De coyotes zijn mijn broers. O, ik ben geen weercoyote, hoor. Als er tenminste al zoiets bestaat. Ik ben een loper.

Het woord is afgeleid van ‘huidloper’, een heks bij de indianenstammen in het zuidwesten die een huid gebruikt om te verande-

ren in een coyote of een ander dier, en overal dood en verderf zaait. De blanke kolonisten gebruikten de term onterecht voor alle inheemse gedaantewisselaars en de naam is blijven hangen. We bevinden ons niet bepaald in een positie om tegen te sputteren: zelfs als wij ons bestaan openbaar zouden maken, zoals de kleinere Fae dat hebben gedaan, zijn we gewoon met te weinig om al die moeite te doen.

Ik dacht niet dat de jongen in de gaten had wat ik was, want anders had hij mij, een andere jager, nooit zijn rug kunnen toekeren en door de deur kunnen weglopen om zich te douchen en om te kleden. Wolven mogen dan een erg goed reukzintuig hebben, maar de garage was vol met vreemde geuren en ik betwijfelde of hij ooit eerder in zijn leven iemand als ik had geroken.

‘Heb je net een vervanger aangenomen voor Tad?’

Ik draaide me om en zag Tony binnenkomen door de openstaande garagedeuren, waar hij overduidelijk had rondgehangen om het onderonsje tussen de jongen en mij te observeren. Daar was Tony goed in: het was zijn werk.

Zijn zwarte haar was naar achteren gekamd en in een korte paardenstaart samengebonden, en hij had zich geschoren. Ik zag dat er in zijn rechteroor vier gaatjes waren geprikt, waar drie ringetjes en een diamanten oorknopje in zaten. Hij had er twee bij gekregen sinds de vorige keer dat ik hem had gezien. In zijn sweater met capuchon, die open was geritst, zodat je door het dunne T-shirt eronder kon zien dat hij vele uren in de sportschool had doorgebracht, zag hij eruit als een wervingsposter voor een van de plaatselijke Latijns-Amerikaanse bendes.

‘We zijn nog aan het onderhandelen,’ zei ik. ‘Voorlopig alleen tijdelijk. Ben je aan het werk?’

‘Nee. Ze hebben me een dag vrij gegeven vanwege goed gedrag.’ Hij was kennelijk nog steeds gefocust op mijn nieuwe werknemer, want hij zei: ‘Ik heb hem de afgelopen dagen al eerder gezien. Hij lijkt me wel oké – misschien een wegloper.’ Oké betekende geen drugs of geweld, en dat laatste was geruststellend.

Toen ik een jaar of negen geleden in de garage kwam werken, had Tony om de hoek een klein pandjeshuis. Omdat de dichtstbijzijnde frisdrankautomaat daar stond, zag ik hem vrij vaak. Na een tijdje ging het pandjeshuis over in andere handen. Ik stond er niet echt bij stil, totdat ik hem op een hoek van een straat rook toen hij daar stond met een bord met de tekst: WIL WERKEN VOOR ETEN.

Ik zeg dat ik hem rook, omdat de hologige jongen die het bord vasthield totaal niet leek op de onopvallende, opgewekte man van middelbare leeftijd die het pandjeshuis had gerund. Ik begroette hem verbaasd met de naam die ik met hem associeerde. De jongen keek me aan alsof ik gestoord was, maar de volgende dag stond Tony bij mijn garage op me te wachten. Toen vertelde hij me wat hij voor werk deed – ik wist niet eens dat een plaats met de omvang van de Tri-Cities undercoveragenten had.

Daarna kwam hij af en toe even langs bij de garage. In het begin kwam hij steeds in een andere vermomming. De Tri-Cities zijn niet zo groot en mijn garage staat aan de rand van een deel van Kennewick dat nog het meest weg heeft van een wijk met veel criminaliteit. Het was dus heel goed mogelijk dat hij alleen maar langskwam wanneer hij voor zijn werk in dat deel van de stad moest zijn, maar ik stelde al vrij snel vast dat de echte reden was dat het hem dwarszat dat ik hem herkende. Tja, ik kon hem natuurlijk moeilijk vertellen dat ik hem gewoon kon ruiken, hè?

Zijn moeder was Italiaans en zijn vader Venezolaans, en die genetische mengeling had hem gelaatstrekken en een huidskleur gegeven waarmee hij kon doorgaan voor Mexicaans tot Afro-Amerikaans en alles wat daartussen zat. Wanneer het nodig was, kon hij nog steeds voor achttien doorgaan, ook al was hij zeker een paar jaar ouder dan ik, drieëndertig of zoiets. Hij sprak vloeiend Spaans en beschikte over een stuk of vijf verschillende accenten om zijn Engels mee te kleuren.

Al die eigenschappen hadden hem naar undercoverwerk geleid, maar de echte reden dat hij zo goed was, was zijn lichaamstaal. Hij

kon lopen met de stoere, met de heupen zwaaiende grote stappen die je vaak ziet bij knappe, jonge Latijns-Amerikaanse mannen of rondschuifelen met de zenuwachtige energie van een drugsverslaafde.

Na een tijdje accepteerde hij dat ik door vermommingen heen kon kijken waar niet alleen zijn baas in trapte, maar ook, zo beweerde hij, zijn eigen moeder, maar tegen die tijd waren we al bevriend geraakt. Hij kwam nog steeds langs voor een kop koffie of warme chocolademelk en een gezellig praatje wanneer hij in de buurt was.

‘Wat zie jij er jong en stoer uit,’ zei ik. ‘Horen die oorbellen bij het nieuwe uniform van de politie van Kennewick? De politie van Pasco heeft twee oorbellen, dus moeten die van Kennewick er vier hebben?’

Hij keek me grijnzend aan, en zag er daardoor zowel ouder als onschuldiger uit. ‘Ik heb de afgelopen maanden in Seattle gewerkt,’ zei hij. ‘Ik heb ook een nieuwe tatoeage. Gelukkig voor mij zit die op een plek waar mijn moeder haar nooit zal zien.’

Tony beweerde doodsbang te zijn voor zijn moeder. Ik had haar zelf nooit ontmoet, maar hij rook naar blijdschap wanneer hij over haar praatte, niet naar angst, dus ik wist dat ze onmogelijk de feeks kon zijn die hij beschreef.

‘Wat brengt jou helemaal hiernaartoe?’ vroeg ik.

‘Ik wilde vragen of jij voor een kennis van me naar een auto zou willen kijken,’ zei hij.

‘Volkswagen?’

‘Buick.’

Mijn wenkbrauwen gingen verbaasd omhoog. ‘Ik wil best even kijken, maar ik ben niet uitgerust voor Amerikaanse wagens – daar heb ik de computers niet voor. Hij kan er beter mee naar een tent waar ze bekend zijn met Buicks.’

‘Zij is er al mee naar drie verschillende monteurs geweest; de zuurstofsensor is vervangen, de bougies ook en Joost mag weten wat nog meer. Hij rijdt nog steeds niet goed. De laatste monteur heeft haar verteld dat ze een nieuwe motor nodig heeft, die hij

kon plaatsen voor een bedrag dat twee keer zo hoog is als de waarde van de auto zelf. Ze heeft niet veel geld, maar ze heeft die auto wel nodig.’

‘Ik zal haar niets in rekening brengen voor het kijken, en als ik het niet kan repareren, zal ik haar dat ook zeggen.’ Ik kreeg op eens een idee, ingegeven door het vleugje woede dat ik hoorde in zijn stem toen hij het over haar problemen had. ‘Gaat het om jouw vriendin?’

‘Ze is mijn vriendin niet,’ protesteerde hij totaal niet overtuigend.

Hij had al drie jaar een oogje op een van de centralisten van de meldkamer, een weduwe met een heleboel kinderen. Hij had er nooit iets mee gedaan, omdat hij gek was op zijn werk – en, zo had hij weemoedig gezegd, zijn werk ging nu eenmaal niet samen met daten, een huwelijk en kinderen.

‘Zeg maar tegen haar dat ze hem langs moet brengen. Als ze hem een dag of twee hier kan laten staan, zal ik vragen of Zee hiernaartoe kan komen om ernaar te kijken.’ Zee, mijn vroegere baas, was met pensioen gegaan toen hij de garage aan mij overdeed, maar kwam zo nu en dan nog even langs om ‘een beetje bij te blijven’. Hij wist meer over auto’s en hun werking dan een heel team van technici uit Detroit.

‘Bedankt, Mercy. Je bent een topper.’ Hij keek op zijn horloge. ‘Ik moet gaan.’

Ik zwaaide hem uit en ging toen weer verder met de transmissiemotor. De auto werkte mee, wat ze maar zelden doen, dus ik had er niet echt lang voor nodig. Tegen de tijd dat mijn nieuwe hulpje schoon en gekleed in een van Tads oude overalls weer tevoorschijn kwam, was ik net bezig de rest van de auto in elkaar te zetten. Ook de overall was niet warm genoeg voor buiten, maar in de werkplaats, waar mijn grote kachel brandde, zou het voldoende voor hem moeten zijn.

Hij was snel en efficiënt – hij had duidelijk de nodige uurtjes onder een motorkap doorgebracht. Hij bleef niet staan toekijken, maar gaf me onderdelen aan voordat ik ernaar vroeg en speelde de

rol van hulpje alsof hij nooit anders had gedaan. Of hij was van nature terughoudend, of hij had geleerd dat hij zijn mond moest houden, want we werkten een paar uur lang vrijwel volledig in stilte door. Toen we klaar waren met de eerste auto en al waren begonnen aan een andere, besloot ik te proberen hem aan het praten te krijgen.

‘Ik ben Mercedes,’ zei ik, terwijl ik een bout van de alternator losdraaide. ‘Hoe wil je dat ik jou noem?’

Zijn ogen lichtten even op. ‘Mercedes de Volkswagen-monteur?’ Zijn gezicht verstrakte meteen weer en hij mompelde: ‘Sorry. Dat heb je vast al vaker gehoord.’

Ik keek hem grijnzend aan, gaf hem de bout die ik had losgedraaid en begon aan de volgende. ‘Klopt. Ik werk ook wel met Mercedessen – alles van Duitse makelij. Porsche, Audi, BMW en zelfs een enkele keer een Opel. Meestal oude types waarvan de dealergarantie is verlopen, maar ik heb de computers voor de meeste nieuwere modellen wel wanneer ze binnenkomen.’

Ik draaide mijn gezicht van hem af zodat ik de koppige tweede bout beter kon zien. ‘Je kunt me Mercedes noemen of Mercy, wat jij het liefst wilt. Hoe kan ik jou noemen?’

Ik dwing mensen niet graag in een positie waarin ze tegen je moeten liegen. Als hij was weggelopen, zou hij mij waarschijnlijk niet zijn echte naam geven, maar ik moest iets hebben wat beter was dan ‘jongen’ of ‘hé, jij daar’ als ik met hem moest samenwerken.

‘Noem me maar Mac,’ zei hij na een korte stilte.

Die stilte was een duidelijke aanwijzing dat dit niet de naam was die hij normaal gesproken gebruikte. Voorlopig was het goed genoeg.

‘Goed dan, Mac,’ zei ik. ‘Zou jij de eigenaar van de Jetta willen bellen om hem te zeggen dat zijn auto klaar is?’ Ik knikte naar de eerste auto die we hadden gedaan. ‘Er ligt een factuur in de printer. Zijn telefoonnummer staat op de factuur, evenals de definitieve kosten voor het vervangen van de transmissiemotor. Zodra ik deze

distributieriem heb vervangen, gaan we ergens lunchen – dat is onderdeel van je salaris.’

‘Oké,’ zei hij, en hij klonk een beetje afwezig. Hij wilde al naar de deur naar de douches lopen, maar ik hield hem tegen. Het was-hok en de doucheruimte waren achter in de zaak, maar het kantoor was aan de zijkant van de garage, naast het parkeerterrein dat de klanten gebruikten.

‘Het kantoor is achter die grijze deur daar,’ zei ik tegen hem. ‘Er ligt een doek naast de telefoon, die je kunt gebruiken om de hoorn vast te houden, zodat die niet onder het smeervet komt te zitten.’

Toen ik die avond naar huis reed, maakte ik me zorgen over Mac. Ik had hem contant betaald voor zijn werk en hem gezegd dat hij altijd mocht terugkomen. Hij had vaag geglimlacht, het geld in een achterzak gestopt en was vertrokken. Ik had hem laten gaan, ook al wist ik dat hij die nacht geen slaappleats had, omdat ik gewoon geen goede andere opties had.

Ik had hem best bij mij thuis willen uitnodigen, maar dat zou voor ons allebei gevaarlijk zijn geweest. Hoe slecht hij zijn neus ook leek te gebruiken, uiteindelijk zou hij er wel achter zijn gekomen wat ik was – en weerwolven bezitten, zelfs in mensengedaante, inderdaad de kracht die hun in oude films wordt toegeschreven. Ik ben weliswaar goed in vorm en heb een paarse band van de dojo aan de overkant van het treinspoor pal tegenover mijn garage, maar tegen een weerwolf ben ik niet opgewassen. De tiener was te jong om over het soort controle te beschikken dat hij nodig had om zichzelf ervan te weerhouden iemand te doden die het beest in hem zou beschouwen als een concurrerende jager op zijn territorium.

Verder was er ook mijn buurman nog.

Ik woon in Finley, een landelijk gebied op een minuut of tien van mijn garage, die op een oud industrieterrein in Kennewick staat. Mijn huis is een smalle stacaravan die bijna net zo oud is als

ik en midden op een omheinde lap grond van ongeveer een hectare groot staat. Er zijn heel veel kleine stukken privéterrein in Finley waar stacaravans of prefabhuizen op staan, maar langs de rivier staan ook herenhuizen, zoals de woning waar mijn buurman in woont.

Ik reed over het knerpende grind mijn oprit op en zette de oude Golf diesel voor mijn huis stil. Toen ik uit de auto stapte, zag ik meteen de kattenreismand op mijn veranda staan.

Medea miauwde klaaglijk, maar ik pakte eerst het briefje dat boven op het mandje zat geplakt om het te lezen voordat ik haar vrijliet.

MEVROUW THOMPSON, stond er in dikke blokletters, HOU UW KAT ALSTUBLIEFT WEG VAN MIJN TERREIN. ALS IK HAAR NOG EENS ZIE, EET IK HAAR OP.

Het briefje was niet ondertekend.

Ik maakte het luikje open, tilde de kat op en wreef met mijn gezicht door haar konijnachtige vacht.

‘Heeft die gemene oude weerwolf het arme katje zomaar in de kooi gestopt en haar alleen achtergelaten?’ vroeg ik.

Ze rook naar mijn buurman, waaruit ik afleidde dat Adam haar een tijdje op schoot had gehad voordat hij haar hiernaartoe had gebracht. De meeste katten moeten niets van weerwolven hebben – en ook niet van lopers zoals ik. Medea is gek op iedereen, die arme oude kat, zelfs op mijn knorrige buurman. Dat was ook de reden dat ze regelmatig in een kattenreismand op mijn veranda belandde.

Adam Hauptman, met wie ik mijn tuingrens aan de achterkant deel, was de alfa van de plaatselijke roedel weerwolven. Dat er een roedel weerwolven voorkwam in de Tri-Cities was op zich vrij uitzonderlijk, want meestal vestigen roedels zich in grotere plaatsen, waar ze zich beter kunnen verstoppen, of een heel enkele keer in kleinere plaatsen die ze kunnen overnemen. Weerwolven hebben echter de neiging goed te functioneren in het leger en geheime overheidsorganisaties met een acroniem als naam en er waren nogal wat organisaties met het halve alfabet

als naam betrokken bij het nucleaire complex in de buurt van de Hanford Site.

Waarom een alfweerwolf ervoor had gekozen land te kopen dat pal naast dat van mij lag, had vermoedelijk net zozeer te maken met de aandrang van een weerwolf om degenen te domineren die hij als minderwaardige wezens beschouwt als met het adembenemende uitzicht op de rivier.

Hij vond het niet prettig dat mijn oude stacaravan de waarde van zijn uitgestrekte pand van adobe omlaaghaalde – ook al stond mijn stacaravan er al toen hij zijn land kocht en het bebouwde, iets waar ik hem soms op wees. Hij greep ook elke gelegenheid aan om me eraan te herinneren dat ik hier alleen maar was omdat hij dat toestond: een loper was niet echt opgewassen tegen een weerwolf.

In reactie op deze klachten boog ik mijn hoofd, sprak ik in zijn bijzijn – meestal – respectvol en sleepte ik de gammele oude Volkswagen Golf, die ik bewaarde voor de onderdelen, naar het veld achter mijn huis, waar hij duidelijk te zien was vanuit Adams slaapkamerraam.

Ik was er vrij zeker van dat hij mijn kat niet zou opeten, maar ik zou haar de komende week een tijdje binnenhouden om de indruk te geven dat ik bang was geworden van zijn dreigement. De truc met weerwolven is dat je nooit de directe confrontatie met hen moet aangaan.

Medea miauwde, spon en zwaaide met haar staartstompje toen ik haar neerzette en haar etensbakje vulde. Ze was als zwerfkat bij me gekomen en ik had een tijdlang geloofd dat een of andere agressieveling haar staart had afgehakt, maar mijn dierenarts vertelde me dat ze een Manx was en zo was geboren. Ik gaf haar nog een laatste aai en liep naar mijn koelkast om iets op te snorren voor mijn avondmaal.

‘Ik had Mac heus wel mee naar huis genomen als ik had gedacht dat Adam hem met rust zou laten,’ zei ik tegen haar, ‘maar weerwolven moeten niet zoveel hebben van onbekenden. Ze hebben

allerlei protocollen die moeten worden gevolgd wanneer een nieuwe wolf het territorium van iemand anders betreedt, en iets zegt me dat Mac geen toestemming heeft gevraagd aan de roedel. Een weerwolf zal niet doodvriezen wanneer hij buiten slaapt, hoe slecht het weer ook is. Hij zal het heus wel een tijdje uithouden.

Als Mac in moeilijkheden verkeert,' ging ik verder terwijl ik een restje spaghetti pakte om in de magnetron op te warmen, 'zou Adam hem misschien zelfs wel kunnen helpen.' Het zou het beste zijn om dat onderwerp voorzichtig ter sprake te brengen zodra ik wist wat de voorgeschiedenis van de jongen was.

Ik werkte mijn eten staand naar binnen en spoelde de kom uit voordat ik op de bank kroop en de televisie aanzette. Medea klaagde even en sprong al voor de eerste reclame bij me op schoot.

De volgende dag liet Mac zich niet zien. Het was zaterdag en misschien wist hij niet dat ik vrijwel elke zaterdag werkte als er auto's waren die gerepareerd moesten worden. Of misschien was hij wel verder getrokken.

Ik hoopte maar dat Adam of een van zijn wolven hem niet had gevonden voordat ik de kans had gehad om het nieuws van zijn aanwezigheid iets voorzichtiger te brengen. De regels die het mogelijk maakten dat weerwolven eeuwenlang onopgemerkt tussen de mensen leefden, hadden nogal eens dodelijke gevolgen voor degenen die ze overtraden.

Ik werkte door tot het middaguur en belde toen het leuke jonge stel om hun te vertellen dat hun auto reddeloos verloren was. De motor vervangen zou meer kosten dan de hele auto waard was. Telefoongesprekken met slecht nieuws behoorden tot mijn minst favoriete werkzaamheden. Toen Tad, mijn vorige assistent, nog bij me was, had ik dit altijd door hem laten doen. Ik hing bijna net zo depressief op als de onfortuinlijke eigenaren van de glanzende, opgeknapte, geliefde auto die nu klaar was voor de schroot-hoop.

Ik boende me schoon, peuterde zo veel mogelijk smerigheid

onder mijn nagels vandaan en begon aan de oneindige berg papierwerk die ook tot Tads werkzaamheden had behoord. Ik was blij dat hij de studiebeurs had gekregen die het hem mogelijk maakte af te reizen naar de topuniversiteit van zijn keuze, maar ik miste hem ontzettend. Na tien minuten besloot ik dat er niets bij was wat niet tot maandag kon wachten. Hopelijk had ik tegen die tijd een dringende reparatie en zou ik het papierwerk tot dinsdag kunnen uitstellen.

Ik trok een schone spijkerbroek en T-shirt aan, griste mijn jas mee en ging naar O'Leary's om te lunchen. Na de lunch deed ik lukraak wat boodschappen en kocht ik een kleine kalkoen om met Medea te delen.

Toen ik in de auto stapte, belde mijn moeder me op mijn mobieltje om me zo'n schuldgevoel aan te praten dat ik voor Thanksgiving of de kerst naar Portland zou rijden. Ik wurmde me onder beide uitnodigingen uit – ik had in de twee jaar dat ik bij haar woonde genoeg familiebijeenkomsten meegemaakt voor de rest van mijn leven.

Niet dat ze vervelend zijn, hoor, eerder het tegenovergestelde. Curt, mijn stiefvader, is een vriendelijk, nuchter type. Precies de juiste man om mijn moeder tegenwicht te bieden. Ik hoorde pas later dat hij niet van mijn bestaan had geweten totdat ik op mijn zestiende opeens voor de deur stond. Toch nam hij me zonder ook maar iets te vragen op in zijn huis en behandelde hij me alsof ik zijn eigen kind was.

Mijn moeder Margi is levendig, vrolijk en grillig. Het is helemaal niet moeilijk je voor te stellen dat zij iets had gehad met een roderijder (zoals mijn vader), niet moeilijker bijvoorbeeld dan dat ze zou weglopen om bij het circus te gaan. Dat ze voorzitter is van de ouderraad is veel verrassender.

Ik mag mijn moeder en stiefvader graag. Ik mag zelfs al mijn halfbroers en -zussen graag, die mijn onverwachte verschijning in hun leven met enthousiasme hadden begroet. Ze wonen allemaal bij elkaar in zo'n hecht gezin dat volgens de televisie heel normaal

is. Ik ben blij te weten dat dit soort mensen echt bestaat, maar zelf hoor ik daar niet bij.

Ik ga twee keer per jaar bij hen op bezoek, zodat ze mijn huis niet binnenvallen, en ik zorg er altijd voor dat het niet tijdens een of andere feestdag is. Meestal zijn mijn bezoeken van korte duur. Ik houd van hen, maar vanaf een afstand houd ik nog meer van hen.

Tegen de tijd dat ik ophing, voelde ik me schuldig en neerslachtig. Ik reed naar huis, legde de kalkoen in de koelkast om te ontdooien en gaf de kat te eten. Mijn humeur werd er niet beter op toen ik de koelkast schoonmaakte, ook al weet ik niet zo goed waarom ik dit wel had verwacht, dus ik stapte weer in de auto en reed naar de Hanford Reach.

Ik ga niet vaak naar de Reach. Er zijn dichterbij huis andere plekken om te rennen en als ik zin heb om een eind te rijden, zijn de Blue Mountains ook niet al te ver weg. Soms verlangt mijn ziel gewoon naar de dorre woestijn van het reservaat – zeker wanneer ik mijn moeder net heb gesproken.

Ik parkeerde de auto en wandelde een tijdje rond tot ik er redelijk zeker van was dat er verder niemand was. Toen trok ik mijn kleren uit, die ik in een kleine rugzak opborg, en wisselde ik van gedaante.

Weerwolven hebben soms wel een kwartier nodig om van gedaante te veranderen – bovendien is het een pijnlijk proces voor hen, wat iets is om te onthouden. Weerwolven zijn toch al geen erg vriendelijke dieren, maar als ze net van gedaante zijn gewisseld, is het beslist verstandig ze een tijdje met rust te laten.

De gedaantewisseling van een loper – in elk geval die van mij, want ik ken geen andere lopers – is snel en pijnloos. Het ene moment ben ik een mens en het volgende een coyote: pure magie. Ik stap gewoon van de ene gedaante in de andere.

Ik wreef met mijn neus langs mijn voorpoot om de laatste tinteling van de verandering te verdrijven. Het duurt altijd even voordat ik gewend ben om op vier poten te lopen in plaats van op twee. Omdat ik het heb opgezocht, weet ik dat coyotes een ander gezichts-

vermogen hebben dan mensen, maar dat van mij is in beide gedaanten vrijwel hetzelfde. Mijn gehoor wordt iets scherper, en dat geldt ook voor mijn reukzin, hoewel ik zelfs in mensengedaante betere zintuigen heb dan anderen.

Ik raapte de rugzak op, die nu vol zat met mijn kleren, en verborg hem onder een struik. Daarna schudde ik de laatste kenmerken van mijn mensenbestaan van me af en rende ik de woestijn in.

Tegen de tijd dat ik drie konijnen had opgejaagd en een stelletje in een boot had verblijd met een close-up van mijn prachtige, harige zelf op de oever van de rivier, voelde ik me veel beter. Ik hoef niet met de maan mee te wisselen, maar als ik te lang op twee benen rondloop, word ik rusteloos en chagrijnig.

Ik stapte moe, maar blij en aangekleed in mijn mensengedaante weer in de auto, deed mijn standaardschietgebedje en draaide de contactsleutel om. Deze keer sloeg de dieselmotor zachtjes brommend aan. Ik weet nooit of de Golf het de volgende dag nog zal doen. Ik rijd erin omdat hij goedkoop is, niet omdat het zo'n goede auto is.

Op zondag ging ik naar de kerk. Mijn kerk is zo klein dat hij zijn predikant met drie andere kerken deelt. Het is zo'n niet-confessionele kerk die het zo druk heeft met het veroordelen van helemaal niemand dat hij niet bij machte is om een vaste groep kerkgangers aan te trekken. Er zijn relatief weinig vaste bezoekers en we laten elkaar meestal met rust. Omdat ik me in de unieke positie bevind dat ik begrijp hoe de wereld eruit zou zien zonder God en zijn kerken om het allergrootste kwaad op afstand te houden, kom ik altijd trouw.

Dat is niet vanwege de weerwolven. Weerwolven kunnen gevaarlijk zijn als je hun voor de voeten loopt, maar als je voorzichtig bent, laten ze je met rust. Ze zijn niet kwaadaardiger dan een grizzlybeer of een grote witte haai.

Er zijn echter nog andere dingen, dingen die zich schuilhouden

in het donker, die veel en veel erger zijn, en vampiers vormen slechts het topje van de ijsberg. Zij zijn goed in het verbergen van hun ware aard voor de menselijke bevolking, maar ik ben geen mens. Ik herken hen zodra ik hen tegenkom en zij herkennen mij ook; daarom ga ik dus elke week naar de kerk.

Op die zondag was onze vaste predikant ziek en de man die voor hem inviel, had ervoor gekozen zijn preek te baseren op Exodus 22: 'Een tovenaars mag niet in leven blijven.' Hij betrok de betekenis ook op de Fae en er steeg een walm van angst en woede van hem op die ik op mijn stoel kon voelen. Vanwege mensen zoals hij hield de rest van de bovennatuurlijke gemeenschap zich nog altijd verborgen nadat de kleinere Fae bijna twee decennia eerder gedwongen waren zich te openbaren.

Ongeveer dertig jaar geleden begonnen de Grijsz Heren, de machtige magiërs die over de Fae heersen, zich zorgen te maken over de vooruitgang in de wetenschap, en met name de forensische wetenschap. Ze voorsagden dat de Schuiltijd ten einde liep. Ze besloten de schade zo veel mogelijk te beperken en ervoor te zorgen dat de kennismaking van de mensen met de magie op de wereld zo voorzichtig mogelijk zou verlopen. Ze wachtten de juiste gelegenheid af.

Toen Harlan Kincaid, de bejaarde miljardair en onroerendgoedmagnaat, dood werd aangetroffen vlak bij zijn rozen, met een snoeischaar in zijn hals, viel de verdenking op zijn tuinman Kieran McBride, een stille man met een vriendelijk gezicht die al een aantal jaren werkte voor Kincaid, zelf ook een tuinier met de nodige prijzen op zijn naam.

Ik had net als de meeste Amerikanen stukjes gezien van de rechtszaak. De sensationele moord op een van de rijkste mannen van het land, die toevallig ook nog eens was getrouwd met een geliefde, jonge actrice, verzekerde de televisiestations van de hoogste kijkcijfers.

De moord hield alle nieuwszenders een paar weken lang flink bezig. De wereld kreeg Carin Kincaid te zien die met tranen op haar

door de Californische zon gebruikte wangen haar reactie beschreef toen ze haar dode echtgenoot aantrof naast zijn favoriete rozenstruik – die aan mootjes was gehakt. Haar getuigenis was Oscar waardig, maar ze werd al snel uit het voetlicht verdreven door wat er toen gebeurde.

Kieran McBride werd verdedigd door een duur team van advocaten die onder veel publiciteit hadden toegezegd pro Deo te werken. Ze riepen Kieran McBride op als getuige en wisten de advocaat van de tegenpartij behendig zover te krijgen dat hij McBride verzocht de snoeischaar in zijn hand vast te houden.

Dat probeerde hij. Al binnen een paar seconden kwam er rook uit zijn handen en moest hij hem loslaten. Op verzoek van zijn eigen advocaat liet hij zijn handpalmen vol blaren aan de jury zien. Hij kon de moordenaar helemaal niet zijn, zei de advocaat tegen de rechter, de jury en de rest van de wereld, want Kieran McBride behoorde tot een van de Fae, hij was een tuinelf en kon geen koud ijzer vasthouden, zelfs niet met dikke, leren handschoenen aan.

In een dramatisch tafereel liet McBride de betovering van zich af vallen, de spreuk die hem een menselijk uiterlijk gaf. Hij was niet mooi, integendeel zelfs, maar iedereen die weleens een shar-peipup heeft gezien, weet dat bepaalde soorten lelijkheid heel veel charisma hebben. Een van de redenen dat McBride was uitgekozen door de Grijsen was dat tuinelfen een zachtaardig volk zijn en een prettige aanblik bieden. Zijn droevige, overdreven grote bruine ogen haalden wekenlang de covers van tijdschriften naast bepaald niet flatteuze foto's van Kincaids vrouw, die later werd veroordeeld voor de dood van haar man.

Zo maakten de kleinere Fae, de zwakke en aantrekkelijke, hun bestaan dus op bevel van de Grijsen bekend. De grote en verschrikkelijke, de machtige of machtig lelijke, bleven verborgen in afwachting van de reactie van de wereld op degenen onder hen die het gemakkelijkst te verteren waren. Alsjeblieft, zeiden de pressen van de Grijsen die als de advocaten van McBride

hadden opgetreden, dit is een verborgen volk: de zachtaardige nachtelief die les gaf op de kleuterschool omdat ze dol was op kinderen; de jonge man, een *selkie*, die zijn eigen leven had geriskeerd om de slachtoffers van een bootongeluk te redden.

In het begin had het er veel van weg dat de strategie van de Grijsz Heren zou werken voor alle bovennatuurlijke wezens, niet alleen voor de Fae. In bepaalde restaurants in New York en LA konden rijke, bekende mensen zich laten bedienen door boselfen of *murryans*. De filmbonzen in Hollywood maakten een nieuwe versie van *Peter Pan* met een jongetje dat echt kon vliegen en een echte fee als Tinkerbel – de recepte van de film brak alle records.

Toch waren er vanaf het begin ook problemen. Een bekende televisiedominee maakte gebruik van de angst voor de Fae om zijn greep op zijn volgelingen en hun bankrekeningen te versterken. Conservatieve leden van de wetgevende macht begonnen te roepen om een registratiebeleid. Overheidsinstanties stelden stiekem lijsten op van Fae die ze goed konden gebruiken – of die tegen hen konden worden gebruikt, want overal in Europa en in delen van Azië werden de Fae door de Grijsz Heren gedwongen zich bekend te maken.

Toen de Grijsz Heren vijf of zes jaar geleden aan mijn vroegere baas Zee vertelden dat hij zich bekend moest maken, verkocht Zee de garage aan mij en ging hij eerst een paar maanden met pensioen. Hij had gezien wat er was gebeurd met sommige Fae die probeerden gewoon door te gaan met hun leven alsof er niets was gebeurd.

Een Fae kon best aan de slag als entertainer of toeristische attractie, maar de nachtelief die kleuterjuffrouw was, werd stilletjes de laan uit gestuurd. Niemand wilde een Fae als leraar, monteur of buurman.

Bij Fae die in een chique wijk woonden, werden de ruiten ingegooid en werd er onbeschofte graffiti op hun huis gekalkt. Degenen die op minder gezagsgetrouwe plekken woonden, werden beroofd en in elkaar geslagen. Ze konden zichzelf niet verde-

digen uit angst voor de Grijsze Heren. Wat de mensen hun ook aandeden, de Grijsze Heren konden hun nog veel ergere dingen aandoen.

De golf van geweld vormde de aanleiding voor de oprichting van vier grote reservaten voor Fae. Zee vertelde me dat er Fae in de regering zaten die de reservaten zagen als een middel om de schade beperkt te houden, en die alle middelen, geoorloofd of ongeoorloofd, gebruikten om de rest van het Congres te overtuigen. Als een Fae ermee instemde om in een reservaat te gaan wonen, kreeg hij een klein huisje en een maandelijkse toelage. Zijn kinderen (zoals Tad, de zoon van Zee) kregen een studiebeurs voor een goede universiteit zodat ze een nuttig lid van de samenleving konden worden... als ze tenminste een baan konden vinden.

De reservaten leidden aan beide zijden tot controverse. Zo vond ikzelf bijvoorbeeld dat de Grijsze Heren en de regering misschien iets meer aandacht hadden kunnen schenken aan de ontelbare problemen in de indianenreservaten, maar Zee was ervan overtuigd dat de reservaten pas de eerste stap waren in de plannen van de Grijsze Heren. Ik wist net genoeg over hen om toe te geven dat hij weleens gelijk kon hebben, maar toch maakte ik me zorgen. Hoeveel nadelen het ook had opgeleverd, het reservatensysteem had de toenemende problemen tussen mensen en Fae wel de kop ingedrukt, in elk geval in de Verenigde Staten.

Mensen als de vervangende predikant vormden echter het bewijs dat vooroordelen en haat welig tierden. Achter me mompelde iemand dat hij hoopte dat predikant Julio volgende week weer beter was en het daarop oplaaiende instemmende geroezemoes vrolijkte me een beetje op.

Ik heb weleens gehoord van mensen die engelen hebben gezien of hun aanwezigheid hebben gevoeld. Ik weet niet of ik God voel of een van zijn engelen, maar in de meeste kerken is een warme aanwezigheid waar te nemen. Terwijl de predikant verderging met zijn door angst ingegeven preek, voelde ik de groeiende bedroefdheid van deze geest.

Toen ik het gebouw verliet, schudde de predikant mijn hand.

Ik behoor niet tot een van de magische volkeren, hoe veelomvattend die term ook is. Mijn magie is afkomstig uit Noord-Amerika, niet uit Europa, en ik heb geen betovering (die heb ik ook niet nodig) die het me mogelijk maakt om op te gaan in de menselijke bevolking. Toch zou deze man een hekel aan me hebben gehad als hij had geweten wat ik was.

Ik glimlachte tegen hem, bedankte hem voor de dienst en wenste hem alle goeds toe. Heb je vijanden lief, staat er in de Bijbel. Mijn pleegmoeder voegde daar altijd aan toe: 'Wees op zijn minst beleefd tegen hen.'

De Mercy Thompson-serie

Onder de maan

In het bloed

Ziel van ijzer

Dit boek is voor:

Kayes moeder, Almeda Brown Christensen, die mijn boeken goed vindt; Alice en Bill Rieckman, die net zo gek zijn op paarden als ik; en ter nagedachtenis van Floyd 'Buck' Buckner, een goed mens.

Eerste druk juli 2015

Oorspronkelijke titel *Moon Called*

Oorspronkelijke uitgever The Berkley Publishing Group, a division of Penguin Group (USA) Inc.

An Ace Book / published by arrangement with Hurog, Inc.

Copyright © 2006 Hurog, Inc.

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Lennart Sane Agency AB

Copyright © 2015 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Valérie Janssen

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Getty Images / Ricardo Jr. Photography

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 6081 3

ISBN e-book 978 90 261 3812 6

NUR 330, 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.